

Πηγή:www.capital.gr

Συνάντηση στο Παρίσι θα έχει αύριο, Τρίτη, η Ελλάδα με την τρόικα. Σε ανακοίνωση που εξέδωσε το υπουργείο Οικονομικών αναφέρεται ότι: "αργά χθες βράδυ συμφωνήθηκε να υπάρξει την Τρίτη 25/11/2014 στο Παρίσι συνάντηση της ελληνικής διαπραγματευτικής ομάδας με τους επικεφαλής της τρόικας, προκειμένου να προχωρήσει η αξιολόγηση και να εξετασθεί το πλαίσιο της επόμενης μέρας".

Σε δημοσίευμά του το πρακτορείο Bloomberg ανέφερε ότι εκπρόσωποι της ελληνικής κυβέρνησης και της τρόικας θα συναντηθούν στη γαλλική πρωτεύουσα για να συζητήσουν για την αναθεώρηση του ελληνικού προγράμματος.

Όπως επισημαίνει αξιωματούχος της ΕΕ, οι συνομιλίες είναι προγραμματισμένες για σήμερα και αύριο. Οι εκπρόσωποι των δύο πλευρών θα συζητήσουν πώς θα προχωρήσουν με την αναθεώρηση.

Όπως ανέφερε νωρίτερα το Capital.gr σε δημοσίευμα με τίτλο "Ποιος νοιάζεται για τα... επιχειρήματα της Αθήνας;" Τις επόμενες 48 ώρες η τρόικα πρόκειται να απαντήσει στα τελευταία στοιχεία και εναλλακτικές προτάσεις που έστειλε το Σαββατοκύριακο το οικονομικό επιτελείο της Κυβέρνησης, προκειμένου να πετύχει την επιστροφή της τρόικα στην διαδικασία της 5ης αξιολόγησης.

Στο ίδιο χρονικό διάστημα το κυβερνητικό επικοινωνιακό επιτελείο έχει «κοινοποιήσει» με κάθε δυνατό μέσο τα επιχειρήματα με τα οποία, πέραν των οικονομικών στοιχείων και προτάσεων, στο επίπεδο της «λογικής» εκτιμά ότι θα πρέπει να λάβει υπ' όψη της η τρόικα για να επιστρέψει στην Αθήνα για την ολοκλήρωση της αξιολόγησης. Τα επιχειρήματα είναι πολλά αλλά τα βασικότερα εξ αυτών περιστρέφονται γύρω από τρεις άξονες:

* την έμμεση υπόμνηση ότι η τρόικα «έχει πολλές φορές κάνει λάθος στις εκτιμήσεις» και για το λόγο αυτό προτείνεται η αναμονή μέχρι τις πρώτες ενδείξεις στην εκτέλεση του προϋπολογισμού του πρώτου τριμήνου του 2015, οπότε θα φανεί το αν χρειάζονται τα επιπλέον μέτρα που ζητάει η τρόικα (για την κάλυψη του δημοσιονομικού κενού) ή όχι.

* την αποδοχή του προγράμματος μεταρρυθμίσεων σε μία μεγαλύτερη περίοδο (μέχρι το 2016) ώστε «να αποφευχθούν οι άμεσες και ισχυρές αντιδράσεις» (λόγω ασφαλιστικού/εργασιακού, φορολογικού) που θα μπορούσαν να απορροφηθούν σταδιακά.

* την αποφυγή της δοκιμασίας μέσα από τη Βουλή μιας επέκτασης του μνημονίου με την παρουσία του ΔΝΤ σε πλέον ισχυρό ρόλο έστω και για ένα εξάμηνο ή χρόνο επιπλέον, καθώς αυτό θα οδηγούσε σε πλήρη «πολιτική αποσταθεροποίηση».

Και η απορία των κυβερνητικών στελεχών, ακόμα και εκείνων που έχουν εμπλακεί στις διαπραγματεύσεις και μάλιστα με ατυχείς πρωτοβουλίες στο παρελθόν, είναι το πώς η τρόικα και κυρίως οι εντολές της στην Ευρώπη και την Ουάσιγκτον αγνοούν αυτά τα

«λογικά» επιχειρήματα και οδηγούν τις διαπραγματεύσεις σε αδιέξοδο με ανοικτούς τους κινδύνους κατάρρευσης.

Η απάντηση στο ερώτημα αυτό δεν θα έπρεπε να είναι τόσο δύσκολη σ' αυτούς που το διατυπώνουν.

Και αυτό για δύο λόγους: έναν ο οποίος θα μπορούσε να χαρακτηριστεί «τυπικός» και έναν ο οποίος παραμένει εξαιρετικά «ουσιαστικός».

Ο «τυπικός» λόγος αφορά τη στάση των υπηρεσιακών της Κομισιόν και του ΔΝΤ οι οποίοι (ειδικά αυτοί του ΔΝΤ) λειτουργούν με βάση τις εντολές που έχουν λάβει σε εφαρμογή των μοντέλων με τα οποία αντιμετωπίζουν ιδιαίτερα τις χώρες με υπερχρέωση. Όπως έχει αποδειχθεί και στο παρελθόν όταν μία εκτίμηση του μοντέλου τους πέφτει έξω –όπως έχει πέσει έξω στην Ελλάδα αλλά και την Αργεντινή– αυξάνουν τις απαιτήσεις τους πρώτα απ' όλα στο στόχο του δημοσιονομικού αποτελέσματος προκειμένου να διασφαλίσουν πάση θυσία πρωτογενή πλεονάσματα που να καλύπτουν το στόχο εξυπηρέτησης του χρέους. Αυτό κάνουν και τώρα στην Ελλάδα, αντιδρώντας έτσι στο λάθος του πολλαπλασιαστή ύφεσης των μέτρων που είχαν αρχικά προτείνει...

Ο δεύτερος λόγος όμως είναι ο «ουσιαστικός». Η εξήγηση του «λόγου» αυτού μας πάει αρκετά πέρα από τα όρια διαπραγμάτευσης της τρόικα με την Αθήνα για το ελληνικό πρόγραμμα.

Τον προηγούμενο μήνα η FED σταμάτησε οριστικά το πρόγραμμα «ποσοτικής χαλάρωσης» με το οποίο τροφοδοτούνταν τα τελευταία 5 χρόνια, μεταξύ άλλων μεγάλο –αν όχι το μεγαλύτερο– μέρος της ρευστότητας των ευρωπαϊκών τραπεζών και μέσω αυτών η (φθίνουσα) χρηματοδότηση της ευρωπαϊκής οικονομίας.

Αντίθετα η Ευρωζώνη στο ίδιο διάστημα επέμενε στην πολιτική της αποταμίευσης και της απομόχλευσης με εργαλείο την εσωτερική υποτίμηση.

Εξι χρόνια μετά το ξέσπασμα της κρίσης και οι «δύο πολιτικές» αποδείχθηκαν αδύναμες να δώσουν αποτελεσματική λύση στην κρίση.

Οι ΗΠΑ αποφάσισαν να αποσύρουν το πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης και η Ευρωζώνη αρνείται παρά τις πιέσεις του ΔΝΤ, του ΟΟΣΑ και της FED να αναλάβει τη σκυτάλη μέσω της ΕΚΤ με το δικό της πρόγραμμα χαλάρωσης.

Η σύγκρουση μεταξύ των δύο πλευρών ήταν απολύτως σαφής τόσο στην τελευταία Σύνοδο του ΔΝΤ στην Ουάσιγκτον όσο και στην συνάντηση του G-20 στο Μπρισμπέιν της Αυστραλίας.

Στη διεγκυστινδα αυτή η υπόθεση της Ελλάδας λίγο - πολύ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως το «σχοινί» που και οι δύο πλευρές τραβούν η κάθε μία για λογαριασμό της και που τώρα κινδυνεύει να σπάσει.

Η άσπρη γραμμή που όποιος την ξεπεράσει υποχωρώντας... χάνει, είναι η τήρηση ή παραβίαση της απόφασης του Νοεμβρίου του 2012.

Τότε για να ξεπερασθεί το αντίστοιχο αδιέξοδο μεταξύ Ευρωζώνης και ΔΝΤ όσον αφορά τη βιωσιμότητα του ελληνικού χρέους σε μία στιγμή απόλυτου αδιέξοδου, οκτώ μήνες μετά το περιβόητο «κούρεμα» (που αντί να μειώσει εκτίναξε το χρέος) η Ευρωζώνη δεσμεύθηκε έναντι του ΔΝΤ ότι θα κάνει ό,τι χρειασθεί προκειμένου να διασφαλίσει τη βιωσιμότητα του ελληνικού χρέους με αντάλλαγμα την παραμονή του ΔΝΤ ως θεματοφύλακα και «τεχνικού συμβούλου» του ελληνικού προγράμματος.

Από τότε πέρασαν δύο χρόνια και το μεν ΔΝΤ παρέμεινε στο πρόγραμμα και ζητά τώρα την εφαρμογή εκείνης της απόφασης για να συνεχίσει, αλλά η Ευρωζώνη κάνει πίσω από το να εκπληρώσει τη δέσμευσή της και να πληρώσει την «επιταγή» που έδωσε τότε στο ΔΝΤ.

Η κρίση όμως στην ευρωζώνη έχει επεκταθεί στο μεταξύ μέσα από τον φαύλο κύκλο της υπερχρέωσης και του αποπληθωρισμού που η εσωτερική υποτίμηση αντί να σπάσει έχει καταστήσει ακόμα βαθύτερο μέσα σε μία διετία βάζοντας στο «κάδρο» την Ιταλία και την Γαλλία.

Και η απάντηση για τις δύο χώρες δεν μπορεί να είναι ένα πρόγραμμα ανάλογο του ελληνικού καθώς και οι δύο μαζί έχουν ένα χρέος που ξεπερνά τα τέσσερα τρισ. ευρώ. Και αυτό κανένα ταμείο, είτε λέγεται ΔΝΤ είτε EFSF είτε και τα δύο μαζί δεν μπορεί να το αντιμετωπίσει.

Η θέση του ΔΝΤ είναι ότι η Ευρωζώνη πρέπει είτε να «κουρέψει» τα χρέη με πρώτο στη λίστα το ελληνικό είτε να δώσει το πράσινο φως στην ΕΚΤ να «τυπώσει» χρήμα όπως έκανε η Fed τα τελευταία χρόνια.

Η Ευρώπη ή ακριβέστερα το Βερολίνο, δεν είναι διατεθειμένο να αναλάβει μέσα από ένα πρόγραμμα «ποσοτικής χαλάρωσης» να γίνει ο εγγυητής για την Ιταλία και την Γαλλία. Αντίθετα επιμένουν ότι η προσεκτική «εσωτερική υποτίμηση» και οι μεταρρυθμίσεις είναι η απάντηση.

Και αυτό... θα το αποδείξουν στην Ελλάδα.

Η αλήθεια είναι ότι τόσο η σκληρή γραμμή του Βερολίνου όσο και η άλλο τόσο σκληρή γραμμή του ΔΝΤ ενώ εμφανίζονται ότι κινούνται στην ίδια κατεύθυνση απέναντι στην Αθήνα, το κάνουν για εντελώς διαφορετικούς λόγους. Και κυρίως το κάνουν ενόψει της μεγάλης αναμέτρησης που αφορά την πολιτική της Ευρωζώνης απέναντι στο επερχόμενο αδιέξοδο της κρίσης σε Ιταλία – Γαλλία.

Το ΔΝΤ φαίνεται να έχει το πάνω χέρι καθώς απέναντι στην απόφαση του Νοεμβρίου του 2012 αφήνει περιθώρια για δύο «απαντήσεις» : είτε «κούρεμα» είτε «ποσοτική χαλάρωση».

Το Βερολίνο απαντά ότι τελικά το ελληνικό χρέος δεν χρειάζεται ούτε «κούρεμα» ούτε «ποσοτική χαλάρωση», αλλά εφαρμογή των μνημονιακών στόχων και των μεταρρυθμίσεων

(το ψευδώνυμο της εσωτερικής υποτίμησης), εξ ου και η σταθερή επιμονή του κ. Σόιμπλε για την εφαρμογή του μνημονίου χωρίς υποχωρήσεις.

Και βέβαια η αναμενόμενη «ρελάνς» του ΔΝΤ είναι να αμφισβητεί – όπως κάνει το τελευταίο δεκαήμερο - με σκληρή γραμμή το μέγεθος του δημοσιονομικού κενού στην Ελλάδα, γιατί από αυτό εξαρτάται ο ρεαλισμός του στόχου για το «πρωτογενές πλεόνασμα», δηλαδή της ικανότητας εξυπηρέτησης του δημόσιου χρέους. Και όλοι ξέρουν ότι το καταστατικό του ΔΝΤ απαγορεύει την εκταμίευση δόσεων αν δεν έχει εξασφαλισθεί το αξιόχρεο της χώρας για τους επόμενους 12 μήνες...

Είναι γνωστή η ρήση που συνιστά να φεύγει κανείς από το δωμάτιο που μαλώνουν οι ελέφαντες. Το πρόβλημα στην περίπτωση της Ελλάδας είναι ότι το δωμάτιο αυτό είναι η ελληνική οικονομία...

Το ακατανόητο εδώ είναι το πώς είναι δυνατόν οι επιτελείς από ελληνικής πλευράς, να αγνοούν αυτή την βασική διάσταση της διαπραγμάτευσης και να επιχειρηματολογούν απέναντι στην τρόικα με επιχειρήματα που οι βασικές της συνιστώσες το ΔΝΤ και η Ευρωζώνη, υπολογίζουν όσο και οι ελέφαντες την αντοχή του ...πατώματος στο περιού ο λόγος δωμάτιο...